

Island a szülőotthonom, ő kijavít,
mint egy öreg motyogó ács
a tető szarufáit, ha rosszul mérte
ráhelyezi és megint kiszámítja
az utolsó 3/8-d rész zsindejét.

Most itt befúrják magukat a pondrók
gyógyulni a vörös agyagba;
homokba a dagadt-szép csajok,
vagy fecsegő kövek a folyóba,
alagút-sötétjébe a szilfák,
ilyen helyeket karjaim nem ölelnek;
nem szoktam arra hazajárni
a kibélelt hullámok peremén.

A csendes parton strandok harsognak,
de sétálva 2000 lépés a tenger,

föltáru a furcsa ragyogás;
tekintetedben a kicsi dombok
zegzugos ékszerei. Minden csodás,
szempillád szárnyain
röpködsz, tekingetsz be és kifelé?
Az öblök, a föld, itt minden mesél.

A távolban fecseg az Öböl
vöröslő nyelve.
Mi indiánok mondjuk: egy zenélő Isten
fogta mese-ecsetét, lefestette,
és isteni nyelvén nevezte el:
„A sziget.”

Ford: Németh Dezső

